

Farní měsíčník

Duben 2023 ● číslo 4 ● 28. ročník

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava ● Brumov-Bylnice ● Sv. Štěpán ● Sidonie

**Pán žítí učinil ten div, zemřel, a v slávě vládne živ.
Řekni nám, řekni, Maria, cos tam u skály spatřila.
Prázdny hrob, z něhož vstal můj Pán, a plátno,
v němž byl omotan. Vstal Kristus, naše naděje,
a zve nás do Galileje.**

(Kancionál 406)

VELIKONOCE – CESTA K NOVÉMU ŽIVOTU

Kolik důležitých a slavných událostí se stalo od počátku trvání lidstva. A kolik se jich děje i dnes. Jsou kolem nás a většinou se nás vůbec netýkají. Když však Kristus vstal z mrtvých, týkalo se to každého z nás osobně, i když jsme ještě nebyli na světě. O Velikonocích si připomínáme veliký zázrak dějin. Skrze svoji smrt na kříži zbořil Ježíš zeď, která nás oddělovala od Boha. Svým zmrtvýchvstáním definitivně porazil smrt a otevřel nám cestu k životu věčnému. To je důvod k radosti. Život smrtí nekončí. I když je tělesná smrt pro nás bolestná, je to jen brána do věčnosti. Ve víře v Krista máme naději, že i když umřeme, budeme žít. Bůh je věrný a to co slíbil, také činí.

Božím cílem je přivést všechno k dokonalému obnovení v Ježíši Kristu. Ten první ráj jsme ztratili, ten druhý čekáme. Bůh stvořil nové nebe a novou zemi, kde už nebudou slzy, pláč, bolest nebo smrt. A znovu bude platit: milující Bůh uprostřed svých milovaných dětí, vykoupených a očištěných. Požehnané Velikonoce plné radosti, pokoje a naděje.

P. Richard

**Láska Zeleného čtvrtku, víra Velkého pátku,
naděje Bílé soboty a vítězství Velikonoční neděle
nech vás posilní, naplní pokojem a důvěrou
po celý rok. Velikonoční radost přeji o. Richard,
o. Emil, o. Krystian a redakce Fm.**

DUCHOVNÍ SLOVO

NEMĚNIL SVĚT ZABÍJENÍM

Neměnil svět zabíjením, ale tím, že se sám nechal přibít na kříž.

Ježíšův potupný konec měl znamenat definitivní vítězství ne-návisi a smrti nad láskou a životem. Ale nestalo se tak! Na Golgotě byl sice vztyčen kříž, na kterém visí mrtvý muž, ale tento muž byl „Synem Božím“.

O Velikonocích prožíváme tragickou událost jedinečného muže, který změnil svět nikoliv tím, že zabíjel druhé, ale tím, že se sám nechal zabít přibitím na kříž. Tento člověk, který svým vrahům odpouští, když ho zabíjejí, je Synem Božím, který „nepěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka...ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži.“ (Flp 2,7-8)

Kristus umírá na kříži z lásky k nám!

Bolestné umučení Ježíše představuje vrchol zjevení lásky Boží ke každému z nás: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16) Během dvou tisíciletí se zástupy mužů a žen nechávaly přitáhnout tímto tajemstvím a následovaly jej, aby jako on a s jeho pomocí daly svůj vlastní život jako dar ostatním. Mnozí z nich nám zůstávají neznámí. I v této době je mnoho lidí, kteří v tichu svého každodenního života spojují své utrpení s Kristovým a stávají se apoštoly pravé obnovy!

Budeme žít s Kristem!

Bratři a sestry! Na Golgotě se tyčí kříž, ale pohled naší víry míří k rozbřesku nového dne. Zakoušíme již radost a zář Velikonoce. „Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít.“ (Řím 6,8) S touto jistotou pokračujme na naší cestě. Vám všem radostné Velikonoce ve světle vzkříšeného Pána!

Z promluvy papeže Benedikta XVI. 4/2009

NAŠE FARNOST DNES

Z FARNÍCH MATRIK – BŘEZEN 2023

Pokřtěni byli:

Klára Pagáčová
Tomáš Fojtík
Elizabeth Zubálová

Pohřbeni byli:

Libuše Tkadlecová (65 let)
Vlastimil Vyoral (70 let)
Ludvík Kostka (88 let)
Marie Loucká (87 let)

Bylo:

- Nikodémovy noci
- Křížové cesty
- Postní duchovní obnova ve spolupráci s farností Val. Klobouky (vedl o. Karel Matlok)
- Představení dětí třetích tříd
- Děkanátní ministrantské florbalové utkání v Dolní Lhotě
- Fatimská pobožnost
- Slavnost sv. Josefa
- Slavnost Zvěstování Páně
- Chvály

13. 3. 2023 bylo přesně 10 let, kdy kardinálové v konkláve zvolili argentinského arcibiskupa z Buenos Aires, kardinála Jorge Maria Bergoglia, 266. nástupcem sv. Petra, který přijal jméno FRANTIŠEK.

Duchovní obnova

Bude:

- 2. 4. Květná (pašijová) neděle – poslední postní neděle, svěcení ratolestí
- **4. 4. Velikonoční zpověď: od 10. 00 – 12. 00 hod. a od 14. 30 – 17.00 hod.**
- **Velikonoční bohoslužby:**
- 6. 4. Zelený čtvrtek – mše sv. v 18. 00 hod.
- 7. 4. Velký pátek – začátek obřadů v 18. 00 hod. (den přísného postu)
- 8. 4. Bílá sobota – začátek obřadů v 19. 30 hod. – Velikonoční vigilie
- 9. 4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně – mše sv. v 7. 30, 9. 00 a 10. 30 hod.
- 10. 4. Velikonoční pondělí – mše sv. v 7. 30, 9. 00 a 10. 30 hod.
- 13. 4. Fatimská pobožnost – mše sv. v 16. 00 hod.
- 16. 4. Neděle Božího milosrdenství
- 22. 4. Chvály

PROGRAM DENNÍHO STACIONÁŘE

- 5. 4. PEČENÍ VELIKONOČNÍHO BERÁNKA v 9.30 hod.
- 11. 4. MŠE SVATÁ V DENNÍM STACIONÁŘI v 9.30 hod.
- 19. 4. VÝROBA OBRÁZKU v 9.30 hod.
- 27. 4. TRÉNINK PAMĚTI v 9.30 hod.

POUTNICKÁ ITÁLIE – BENÁTKY, FLORENCIE

Naše putování po Itálii zakončíme v Benátkách a ve Florencii.

Benátky (Venezia) – Benátky ve své dnešní podobě vznikly v průběhu 12. – 17. století a leží na severovýchodě této země, na ostrovech v mělké Benátské laguně Jaderského moře. Od roku 1987 jsou Benátky a celá okolní laguna památkou UNESCO a jsou plné kulturních a uměleckých památek.

Bazilika svatého Marka – stojí na stejnojmenném náměstí a byla postavena v 11. století jako místo pro uchování relikvií sv. Marka. Stylově se jedná o stavbu, ve které jsou propojeny architektonické prvky Západu a Východu. Hlavní vchod do baziliky vede z náměstí a tvoří jej pět bohatě zdobených portálů. Nad středním vchodem se nachází kopie sousoší čtyř bronzových koní (kvadriga). Pro vnitřní výzdobu baziliky je charakteristická bohatá mramorová výzdoba a nádherné mozaiky z 12. – 13. století zdobící podlahu i stropy. Hrobka sv. Marka se nachází pod hlavním oltářem. Zvonice, nacházející se vedle baziliky, je vysoká necelých 100 m. Byla postavena v letech 1905-1912 poté co se stará zvonice v roce 1902 zřítla.

Florence (Firenze) – je hlavním městem Toskánska, oblasti která se nachází v centrální části země. V této kolébce renesance, jejíž dnešní jméno vzniklo ze slova fiorentina (kvetoucí), žije asi 500 000 obyvatel. Od roku 1982 je historické centrum Florencie zapsáno na seznamu UNESCO.

Baptisterium San Giovanni – je druhým nejstarším kostelem Florencie. Křtitelnice sv. Jana byla postavena v 11. – 12. století na místě kostela, který tady stál již někdy v 8. století. Vnější část kostela je podobně jako katedrála bohatě zdobena mramorovým obkladem různých barev. Nejobdivovanějšími částmi baptisteria jsou jeho bron-

Bazilika svatého Marka

Baptisterium San Giovanni

zové dveře, a to obzvláště jeho východní tzv. Rajská brána, která se nachází naproti hlavnímu vchodu do katedrály. Bránu zdobí deset pozlacených reliéfů, které znázorňují výjevy ze Starého zákona a které jsou dílem Lorenza Ghibertiho. Severní brána pochází také od L. Ghibertiho a vznikla v 15. století. S prací na jižní bráně začal v 1. polovině 14. století Andrea Pisano, dokončil ji Vittorio Ghiberti, syn Lorenza. Také interiér baptisteria je hezký, a to zejména kupole s mozaikami ze 13. – 14. století s Ježíšem Kristem jako centrálním motivem.

Katedrála Santa Maria del Fiore – Florentský dóm je třetím největším kostelem Itálie. Větší jsou pouze chrám sv. Petra ve Vatikánu a milánský dóm. Je monumentální stavbou postavenou v gotickém slohu, s jejíž stavbou bylo započato koncem 13. století. Kupole kostela byla dokončena v roce 1461 a fasáda dokonce až v roce 1887. Kupoli katedrály navrhl známý renesanční architekt F. Brunelleschi, který na ní pracoval celých 14 let. Interiér katedrály vyzdobili nejznámější renesanční umělci jako Donatello, G. Vasari, L. Ghiberti atd. Přesto ve srovnání s mramorovým obložení katedrály bílým, zeleným a růžovým mramorem působí uvnitř trochu chudě. Vedle katedrály stojí zvonice vysoká přes 80 metrů.

Tomáš Surý

Katedrála Santa Maria del Fiore

K ZAMYŠLENÍ

ZÁZRAČNÁ NEDĚLE BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Svátek Božího milosrdenství jsou pro mě vždy malé Vánoce. Toto datum mi v kalendáři vždy svítí už dlouho, a ačkoli jsou Velikonoce samy o sobě vcelku pochmurné, tento svátek mi je pomáhá vnímat mnohem pozitivněji. Pamatuji si na svou první zkušenost s Nedělí Božího milosrdenství, před čtyřmi lety. Zcela určitě vnuknutím Ducha Svatého jsem v tento svátek doslova naškrábala na kousek papíru pár proseb. Jen tak, na zkoušku. „Proč ne, za zkoušku nic nedám,“ pomyslela jsem si. A dodnes nezapomenu ten šok, když jsem po roce zjistila, že většinu Bůh ve své dobrotě vyplnil. A byly to velmi odvážné prosby, prosby o obrácení a křest ateistky - babičky, Pán to stihl měsíc před jejím odchodem do věčnosti, odešla smířená. Miminko pro dlouhodobě se snažící pár, radost přišla, když mi v prosinci pípla radostná smska a pár jiných. Povzbuzená těmito obrovskými dary jsem rok co rok ukládala na papír odvážné, lidsky nemožné prosby, odvolávajíc se na slova Pána, které mi dodávaly odvalu: „V ten den je otevřeno nitro mého milosrdenství. Vylévám celé moře milostí na duše, které se přiblíží k prameni mého milosrdenství. V tento den jsou otevřeny všechny Boží prameny, skrze které plynou milosti.“ (Den. 699) Loni mě však Bůh úplně dostal.

Už dlouhá léta na papírku svítila prosba o dar miminka pro mého bratra a jeho úžasnou manželku, která zů-

stávala roky nevyslyšená. Skoro jsem odpadla, když nám na podzim oznámili tu nejkrásnější zprávu, že po 10 letech čekání otěhotněla. Podruhé, když jsem zjistila, že termín mají 8. 4. 2018, tedy na Neděli Božího milosrdenství! Ten třetí šok přišel, když jsem zjistila, že čekáme čtvrté miminko i my, také prosba z papírku.

A ještě jedno krásné svědectví, loni jsem prosila o odvrácení LGBTI propagandy u nás ve firmě (LGBTI = skupina lidí s odlišným sexuální zaměřením), což se zdálo být lidsky nemožné. Dělán na HR oddělení (oddělení lidských zdrojů), a proto jsem o hrozbě těchto vlivů věděla předtím, než měly jít do firmy. Cítila jsem obrovskou bezmoc vůči tomuto Zlu a také odpovědnost vůči našim zaměstnancům. „Jak se mám na toto dívat?“ ptala jsem se Boha. Cítila jsem se jako malý David v boji s obrem Goliášem. Věděla jsem, že tu pomůže jedině zázrak. Co je však Bohu nemožné? Nic. V německé centrále nastal chaos, pár klíčových odpovědných manažerů bylo propuštěno a postupně šla tato agenda do ztracena. Svátek Božího milosrdenství je opravdu obrovský dar od Pána, kdy protékají prameny milosti a nic není nemožné.

Co na to třeba splnit?

9-denní nověna. Počínaje Velkým pátkem, až po Neděli Božího milosrdenství se máme modlit Nověnu Božího milosrdenství. O této nověně se Ježíš takto vyjádřil: „V této nověně udělím duším všechny milosti.“ (Den. 796) Slova „všechny milosti“ znamenají, že modlící se nověnu k Milosrdenství dosáhnou všechna Boží dobrodiní, o které budou prosit, bez ohledu na to, zda se budou modlit o milosti pro sebe nebo pro jiné.

Svatá zpověď a svaté přijímání.

Ježíš mluví o mimořádné milosti v tento den: „Duše, která přistoupí k svatě zpovědi a svatému přijímání, dosáhne úplné odpuštění vin a trestů.“ (Den. 699) Tato mimořádná milost, kterou Ježíš spojil s Nedělí Božího milosrdenství, je něčím mnohem větším než úplné odpustky. Úplné odpustky spočívají totiž jen v odpuštění dočasných trestů, které jsme si zasloužili za spáchané hříchy, ale nikdy nejsou odpuštěním samotných vin. Ta mimořádná milost je zároveň větší než milosti šesti svátostí, s výjimkou svátosti křtu, protože odpuštění všech vin a trestů se dosahuje jedině svátostnou milostí křtu.

Zuzana Rigdová

LÁSKA JE SILNĚJŠÍ NEŽ SMRT

Upomínka na vlastní smrt je pro mě výzvou.

Pro mě je Svatý týden pozváním k tomu, abych se na svůj vlastní život zadíval pohledem pašijí (pašije = biblická zpráva o umučení Ježíše Krista). A nejen abych se díval na svůj život, ale také abych rozjímal o utrpení světa ve světle Ježíšovy smrti a zmrtvýchvstání. A jde také o otázku, jak se postavím ke své smrti. Svatý Benedikt nás nabádá, abychom měli před očima svou smrt denně. Pro mě je to soustavné cvičení. Když nasedám do auta, uvědomím si, že mám Boží požehnání, ať už se ve zdraví vrátím nebo zemřu. Upomínka na vlastní smrt je pro mě výzvou, abych bedlivě žil v přítomném okamžiku, uvědoměle přistupoval k setkání s druhými lidmi a všeho si vážil, jako bych to měl zažít naposled – to život zintenzivňuje.

Vytěsnění smrti vede buď k útěku před úzkostí, anebo k senzacechtivým debatám o smrti druhých.

Wolfgang Amadeus Mozart v jednom dopise otci píše, že se se svou smrtí spřátelil. A děkuje Bohu za to, že mu umožnil smrt „poznat jako klíč k naší pravé blaženosti“ (dopis ze 4. 4. 1787). Něco z této blaženosti můžeme zakusit v jeho hudbě, která nevzniká z vytěsnění smrti, ale ze spřátelení s ní. Ve druhé větě jeho koncertu pro klarinet můžeme zaslechnout překonání smrti v hudbě. V ní klarinet naslouchá svým vlastním tónům, které poukazují za smrt do prostoru dokonalosti a krásy.

Ani ve smrti se neocitáme mimo Boží lásku, nýbrž umíráme do ní.

Ježíš umírá násilně. Usmrtí jej druzí. Ale to, co jej postihne zvenčí, on proměňuje v úkon oběti a lásky. „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ (Jan 15,13). Ježíš ze-

mřel za nás. Ve své smrti nám prokázal lásku až do krajnosti. A ve smrti nám daroval svého Ducha. Rozjímáme o Ježíšově smrti, abychom si nacvičili naše vlastní umírání, které i pro nás bude dovršením života lásky. Jestliže takto umíráme, pak také chápeme, co znamená vzkříšení z mrtvých: to, že láska je silnější než smrt, že ani ve smrti se neocitáme mimo Boží lásku, nýbrž umíráme do ní. Ano o Velikonocích slavíme to, že láska je silnější než smrt. Láska, již nás miloval Ježíš až k smrti, se nyní pro nás všechny stává očividnou v jeho zmrtvýchvstání. Tato láska nás čeká i v okamžiku naší smrti. Nebudeme vynecháni z lásky, kterou nám Ježíš ukázal a prokázal. Neocitneme se mimo vztah lásky k Bohu, který vyrostl z naší víry.

I naše pravá lidská láska je silnější než smrt.

A Velikonoce říkají ještě něco: nejen Boží láska, která se zjevila v Ježíši, je silnější než smrt. Také naše pravá lidská láska, ta mezi otcem a synem, mezi mužem a ženou, mezi dětmi a rodiči, je silnější než smrt. Láska se smrtí neobrátil v prach. Gabriel Marcel, francouzský křesťanský filosof, jednou řekl: „Milovat znamená říci druhému: ty nezemřeš.“ To, co nyní z lásky prožívám, mou lásku k tobě a tvou ke mně, smrtí nevyhasne, nýbrž přetrvává. To je ono útešné poselství, které slavíme na Velikonoce. Dává umírání lidskou a něžnou tvář, navzdory bolesti, kterou to také přináší.

*Anselm Grün, Leo Fijen,
Rok, kdy zemřel můj otec*

UDĚLAL TO KVŮLI TOBĚ

„... upletli korunu z trní a posadili mu ji na hlavu...“ (Mt 27,29)

Autor chvalozpěvů Isaac Waat napsal: „Hle, z rukou, nohou, hlavy té jak žal i láska přitéká. Korunu slávy z trní přijal Pán – pro spásu člověka.“ Ježíš nesl korunu z trní, abys ty mohl nést korunu slávy. A jeden známý autor napsal: „Trnová koruna, kterou nesl Ježíš, reprezentuje všechny naše hříchy. Byli jsme lapeni do trnitého křoví závisti, hněvu, studu, zastrašování, viny, hořkosti a neodpuštění. Proto Ježíš, který nepoznal hřích, přišel jako oběť smíření za naše hříchy. Ježíš ani jednou nepoužil nadpřirozenou moc pro vlastní pohodlí. Pouhým slovem by mohl proměnit tvrdou zem v měkkou postel, obrátit plivance svých žalobců zpět do jejich tváří a paralyzovat ruce vojáků, kteří splétali trní. On to ale neudělal. Místo toho čteme: ... smazal ten nepřátelský dlužní úpis, jehož předpisy byly proti nám. Navždy jej zrušil, když jej přibil na kříž!“ (Ko 2,14).“ A udělal to kvůli tobě. Úžasné!

Slovo pro každý den

OČEKÁVÁNÍ

Velká noc.

Večer odlišný od všech ostatních. Večer očekávání, kterým vstupujeme do vzkříšení Velké noci. Večer očekávání, ne čekání. Čekání, to je přijdu na řadu, až přijede autobus, až se ozve zvonění, až... Čekání je čas plánovaný i neplánované náhradní činnosti, čas nudy i horečného spěchu, čas klábosení, podřimování, starých časopisů, čas křížovek a detektivek. Očekávání je něco jiného. Očekávání, takové, jakým je naplněn třeba večer Velké noci, to jsou poslední kroky k cíli, poslední schody k výhledu na nové obzory, poslední metry v tunelu před vjezdem do světla. Očekávání je otvírání dveří nového domova. Očekávání je vnitřní příprava na to, co přichází, disponování se pro to, do čeho vstupují. Do čeho vstupují a co očekávají? Pro každého z nás je to jistě mnoho věcí. Od maličkostí všedního dne po události jedinečné a důležité. Čím větší věc očekáváme, tím je naše očekávání intenzivnější. Očekáváme vlastně stále. I v tváři tváří smrti. Očekávání nás, křesťanů, je zaměřeno na očekávání vzkříšení Ježíše Krista jako události, která dala životu člověka nový rozměr. Ježíš Kristus nám dává to, co má sám. I my budeme uvedeni do absolutní formy lidského života. Očekávejme věci přicházející jako dobré, očekávejme i tu poslední jako tajemný dar. Očekávejme tak i své vzkříšení.

Vojtěch Cikrle,

Aby mohlo vyrůst něco krásnějšího

„Včera jsem byl chytrý. Proto jsem chtěl změnit svět. Dnes jsem moudrý. Proto měním sám sebe.“ *Sri Chinmoy*

SVĚDECTVÍ

VRTÁK S VYSAVAČKOU

Mám ohromně šikovného muže. Dokáže ledacos spravit i vyrobit. Vyrobil pro mě překrásné policičky na nejrůznější místa v bytě. Dokonce i našim dcerám zhotovil policičky na knížky a medvídky, jejich holčičí poklady a budíka. Inu, srdce každé ženy získáš policičkou...

Když můj muž dokončil tu polici k posteli, bylo potřeba ji připevnit na zeď. Naměřil, kam ji pověsíme, načrtl značky na stěnu, přinesl si vrtačku a požádal mě, abych přinesla vysavač. Při vrtání do zdi se totiž práší, ale když se vysavačem hned odsává, není to tak zlé. Tak jsem se nachystala, muž mi pokynul, že můžu přiložit trubici vysavače do přesné vzdálenosti pod zamýšleným otvorem, a já jsem strnula v očekávání. Křečovitě jsem svírala vysavač, abych neuhnula od značky. Manžel zaujal pozici úderníka s vrtačkou. Oba jsme v soustředěném očekávání zarputile trčeli v zaujatých pozicích. Koukla jsem na muže tázavým pohledem: „Co je, proč nevtáší?“ On po mně loupil očima: „No to bys musela zapnout ten vysavač!“ Zřítilli jsme se na zem v záchvattech smíchu. No to se tedy povedlo.

O několik dnů později jsme byli na návštěvě u přátel. Mladý manželský pár se nás se zájmem vyptával, jak se nám daří, co je u nás nového. Líčili jsme jim naši komickou zkušenost s instalací police. Znovu jsme se smáli, jak legrační nám to přišlo. Oba mladí manželé nám bez úsměvu naslouchali, a když jsme skončili své vyprávění, mladý muž pochmurně odušil: „To se nám stalo minulý týden.“ „Tak to jste se taky pobavili, ne?“ raduju se. „Ani ne,“ odpověděla mi ona, „tři dny jsme spolu nemluvili.“ Zaraženě koukám a pak se zmůžu na otázku: „Ale proč?“ „On mi řekl, že jsem husa, a já jsem se urazila,“ přiznala mladá žena. „To je ale škoda,“ vypadlo ze mě lítostně. Na jejich nechápavé pohledy jsem už jen dodala: „Proměškali jste báječnou příležitost se společně zasmát.“

Od té doby, a je to už pár let, si často připomínám, že jsou situace, kdy se můžeme svobodně rozhodnout: buď se naštvu, urazím partnera a pohádáme se, nebo se rozesměju, tím strhnu i svého partnera a ještě dlouho budeme moci vzpomínat na ohromnou legraci, kterou jsme spolu prožili. Někdy je to jen malá chvílenka, bě-

hem níž jsem schopná zhodnotit situaci z obou úhlů. Buď ji chci vidět jako tragickou, nebo jako komickou. Záleží na mně, rozhodnu-li se pro pokoj nebo pro boj. Někdy se mi to ještě třeba nepovede, ale vím už, co chci.

Chci se co nejdříve smát se svým mužem, abychom ve stáří mohli vyprávět vnoučatům, jak báječnou legraci jsme spolu proživali.

Hana Pinknerová,
Co Bůh šeptá maminkám

„Som tvojou ovečkou malou a voňavou čistou a radostnou tebou lúbenou.“

Z HISTORIE

KAM JSTE SE PODĚLY... (na pokračování)

Moje vzpomínky na dětství a minulost

Leden 1971

Když začínám tyto řádky, tane mně na mysli pár slov známé písně „Zahučely hory, zašuměly lesy, kam jste se poděly, moje mladé časy“. Když to tak začínám, použiju i nějaké to staré naše valašské nářečí, protože můj rodnou kolébkou je naše dědina Bylnica či Bilnica a pravívalo se po staru také Blinica a když jsem jako malý chlapec s mým bratrem po téj dědině a dost často sa potúlal, toš se nás nejdnuć ptali, či ste ogaři, tak já a lebo můj bratr sme pravili, Lysákovi, a když nás bylo moc Lysáků v dědině, ptali se toš kerých, Kovářovi, sme pravili.

Tak se nejprve představím, že jako pisatel těchto řádků jsem já, Alois Lysák-Kovářůj a můj bratr byl Jošek (Jozef). Narodil jsem se 22. listopadu 1896 v Bylnici č. 13, můj tatínek Josef a maminka Anna roz. Šafářiková. Tatínek byl od Lysijků-Lysáků čís. 107 a naše číslo bylo 13. V ludě nás

bývalo 12 i 13 osob a my děti jsme rády poslouchali co nám naši stařenka všelico povyprávjali, jak to bylo prv a pamatuju, jak tak jednuć vyprávjali, když byli malí, že kdosi v dědině křikl: „Prajzi idú,“ a opravdu šli. Všeci z domů utekli do hor sa skovat. Vyprávjali také, jaké tady bývaly zimy a když Váh zamrzl, že tady přišli vlci a komsi roztrhali jalovicu. Při tom též vzpomněli, jak moseli dávat pozor, že bylo moc krádeží dobytka a jednuć bylo ukradených pár volů a našly se na Komorách u Zákopančí v potoce a zamaskované haluzím. Staříček Lysijkankovi nám zas vykládali o tom, jak byli ve válce v roku 1866 na Piomonsku (Taliánsku) a jak se bojovalo o život. Jezdili na Vsetín do Hradišča a do Vídně koňmi, protože u nás nedaleko nebylo železnic, vozili bukové rukleny na ohýbaný nábytek, co sa dělal ve Vídni a jezdilo jich víc formanů pohromadě a cesta trvala 14 dní a i 3 týdně. Mám na mysli podat dnešní generaci alespoň málo z toho, co kdysi bylo velká novinka a dnes je to už dávno všední věc a bez povšimnutí. Měl jsem asi 5 let, co se v dědině objevily první žentourové mlátičky 3 a to u Vančůříků (Hořáků 67) a u Janičků a potom u nás. O něco později u Vančůříků 18 v kvelbě (obchodě) měli první raženú pumpu. To se lidé chodili dívat na tuto novotu. Vozy byly dřevěňáky, dřevěné ose, dřevěné nápravy, pluhy a brány také dřevěné.

Alois Lysák - Kovářůj

SVATÍ

SV. BERNADETA SOUBIROUS (16.4.)

Pocházela z chudé početné rodiny v Pyrenejích. Narodila se v začátku roku 1844 v Lourdech v jižní Francii. Otec, původně mlynář, byl dlouho bez zaměstnání a rodina žila jen z příležitostných prací. Pro velkou bídu se museli přestěhovat do zdravotně nevyhovujících prostor bývalého lurdského vězení. V rodině však nechyběla zbožnost a láska. V 11 letech Bernadeta prodělala onemocnění cholerou a od té doby byla zdravotně oslabená. Do školy začala chodit až ve 12 letech. Jako nejstarší z dětí se starala o mladší sourozence a chodila na dřevo.

V červnu 1856 odešla k jedné rodině do Bartrès, kde pásala ovce, věnovala se dětem a zároveň měla chodit do školy a učit se katechismus. Na vzdělání však času nezbývalo. Mívala však u sebe stále prostý růženec, který se modlila, když hnala ovce na pastvu. Po půldruhém roce se vrátila do Lurd s touhou připravit se k 1. sv. přijímání. Ve škole ji začali vyučovat řeholní milosrdné sestry z Nevers s otcem Pomianem a zjistili, že neví nic ani o nejsvětější Trojici. Do školy nechodila soustavně ani zde, pro starost o sourozence a dřevo na topení.

Ve čtvrtek 11. 2. 1858 při sbírání dřeva v massabiellské jeskyni u řeky Gavy zažila první zjevení Panny Marie, kterou označovala jen slovem „Paní“. Ta se jí zjevila celkem 18x v rozmezí od 11. 2. do 16. 7. 1858.

Když se jí „Paní“ poprvé zjevila, sáhla instinktivně po růženci, který nosila u sebe. Reakcí Madony byl úsměv a něžné gesto, na které Bernadeta nikdy ne-

mohla zapomenout. K prvnímu rozhovoru s ní došlo při třetím zjevení 18. 2., kdy se jí P. Maria zeptala, zda jí chce udělat laskavost a přicházet za ní po 15 dní. Také jí řekla: „Neslibuji ti, že budeš šťastná v tomto životě, ale ve druhém.“ Při dalších zjeveních požadovala skrze Bernadetu i od ostatních modlitbu a skutky pokání. Při 16. zjevení jí řekla, že je Neposkvrněné Početí.

Panna Maria přišla svět varovat a nejchudší pastýřka měla oznámit nutnost pokání k jeho uzdravení a záchraně. Přitom byl na pokyn P. Marie také ze země vyveden pramen, zprvu jako trocha bláta, ale se zájmem o vodu sílil tak, že dnes vydává 27 tisíc galonů vody týdně (přičemž 1 galon je 4,5 litru).

Z různých důvodů zjevení vyvolala velký zájem prostých lidí i úřadů, včetně policie a církevních hodnostářů. A to zejména pro mimořádně náhlá uzdravení, která se u jeskyně v Massabielle začala dít. Bernadetu vyšetřovali a snažili se jí návštěvám v jeskyni zabránit, ale bez úspěchu. Zůstával o ni značný zájem, a proto od října 1858 přebývala u řeholních sester, přitom chodila i do školy.

Koncem března 1862 onemocněla těžkým zápallem plic a byla jí udělena svátost nemocných, pak se však uzdravila. V témže roce začala uvažovat o vstupu do kláštera. Ale až později se rozhodla pro milosrdné sestry v Nevers nad Loirou ve střední Francii. U jeskyně se rozloučila 3. 7. 1866 a druhý den přijala řeholní roucho i jméno sestra Marie Bernarda.

Měla prostou zbožnost, na které nebylo nic nápadného. Byla velice svědomitá, zachovávala mlčení, ale ve chvílích klidu přitahovala všechny její veselost. Neměla v sobě nic z přehnané zbožnosti. Chtěla však dle pokynů Matky Boží se co nejvíce modlit za obrácení hříšníků a obětovat za ně své utrpení.

Její špatný zdravotní stav se projevil již v noviciátě. 25. 10. přijala svátost nemocných a předčasně jí bylo dovoleno složit řeholní sliby. Od 8. 12. se její zdravotní stav zase zlepšil. Noviciát s řádnými slibů jí končil 30. 10. 1867. Od neverského biskupa dostala za úkol modlit se. Krom toho se snažila být užitečná i tím, že dělala pomocnici klášterní ošetřovatelce. V lednu 1873 ji přepadlo astma. Přijala potřeť svátost nemocných, ale opět se z povážlivého stavu dostala.

Krátkou dobu pak byla pomocnicí sá-kristiánky. V říjnu 1875 onemocněla naposled. Kromě astma a revmatismu u ní postupovala tuberkulóza kostí a rakovina pravého kolena. Všechny obtíže nemoci přijímala Bernadeta s oddaností k oběti.

K tělesnému utrpení se připojovalo i duchovní, pro nepochopení některých představených. Bernadeta přijímala všechny nespravedlnosti a ponížení s klidnou myslí.

Naposled přijala svátost nemocných 28. 3. 1879 a za 20 dní její utrpení skončilo. Pohřbena byla v neverském klášteře. Blahořečená byla r. 1925 a v r. 1933 sva-tořečená Piem XI. Ten o ní řekl, že věrně splnila životní poslání. Její tělo zůstalo neporušené a je uloženo v klášterním kostele Saint-Gildard v Nevers.

Žádné zjevení nebylo v dějinách Církve tak rychle uznáno jako ono v Lourdech. Čtyři roky po vyhlášení dogmatu o neposkvrněném početí Panna Maria toto dogma potvrdila prostřednictvím zcela nevzdělané dívky. 11. února 1858 se poprvé zjevila a již za čtyři roky potvrdil biskup v Tarbes mons. Laurence pravost těchto zjevení.

Převzato z internetu

VYPRÁVĚJ MI O DESATERU

NEBUDEŠ MÍT JINÉ BOHY MIMO MNE

„Neboť jsi pro mě jedinečný.“

Ve velkém městě Uru v Chaldejci žil před mnoha a mnoha lety mladý Abrahám. Jeho tatínek se jmenoval Terach. Terach byl moc šikovný sochař. Vyráběl sošky mnoha bohů, které v Uru lidé uctívali. Sošky sloužily lidem k tomu, aby prosili bohy o pomoc: vystavili si je doma, rozsvěcovali před nimi svíčky a pálili vonné tyčinky nebo sošku vystavili do nějakého výklenku ve zdi na nějaké ulici, po které chodilo hodně lidí, nebo si ji pověsili na krk.

Každý urský bůžek měl svou vlastní specializaci: jeden ochraňoval před bolestmi břicha, další pomáhal k úspěchu v obchodě, jeden posílal déšť, druhý zase slunce. Každý den odcházel mladý Abrahám z domu s velkým nákladem posvátných sošek, stoupl si ke stánku a snažil se je prodat. Abrahám byl ale strašně špatný prodáváč. Nevěřil už totiž v to, co prodával.

Lidé se tlačili před jeho stánkem a měli v srdci hlad. Abrahám se mohl stát bohatcem, kdyby chtěl obchodovat s jejich bolestí a touhami. On si ale naopak jednoho dne stoupl a začal hlasitě volat, že jeho zboží je k ničemu: „Všechno je harampádí!“ křičel a začal svými vlastníma rukama rozbíjet sošky. „Nejsou to vůbec žádní bohové! Je to kámen, kosti a sádra! Vyrobil je můj táta. Já chci najít Boha, který stvořil mého tátu!“

Zamyšlení

Náš Bůh chtěl nebe a zemi, veškeré stvoření a zvláště nás lidi tak, jako chce maminka své děti. Bůh je veliký a krásný. Chce, abychom ho milovali, ale nenuť nás k tomu. Bohatství, úspěch ani moc nás nemohou uspokojit. Nic se nevyrovná dobrému Bohu. Milovat někoho znamená říkat mu: Jsi pro mě jedinečný.

A co já? Já budu stavět Boha na první místo po celý svůj život.

Bruno Ferrero, Vyprávěj mi o Desateru

Z LITURGIE

2. 4. 2023 Květná neděle

Kristus byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži.

1. čtení: Iz 50,4-7

2. čtení: Flp 2,6-11

Evangelium: Mt 26,14-27,66 - pašije

Ozvěna slova:

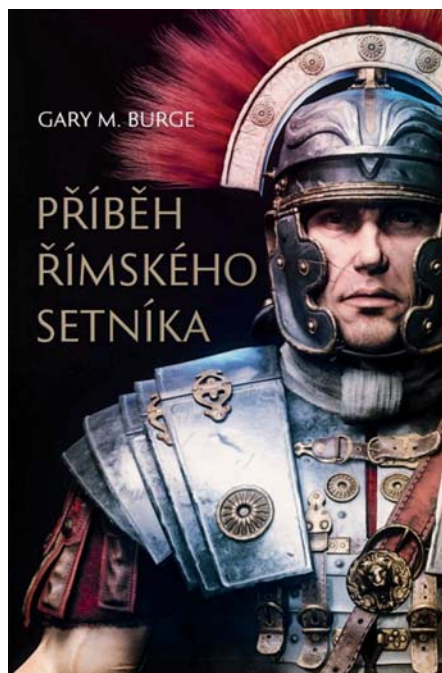
Je pokorný, přichází na oslátku. Pokorou se nevyznačuje pouze Ježíšův vstup do Jeruzaléma. Spíš bychom měli říct, že tento příjezd předznamenává nastávající události, které ho přivedly k největšímu dnu lidského ponížení. Všimněme si však, proč je Kristus pokorný. Protože přichází. Ke komu, ne-li k člověku? Proto je pokorný, aby mohl k člověku přistoupit. Mohl by se přiblížit s leskem Boží moci? Mohl, ale člověka by od sebe vzdálil, naplnil by ho úzkostí a děsem. Kristus ví, že jiná cesta k člověku nevede. A protože ho chce přivést k sobě, nezbyvá mu nic jiného, než přicházet oděn ne šatem královským, ale služebnickým. Jen tak ho získá a vlastně zachrání, spasí. Proto cesta spásy je zároveň cestou ponížení, snížení se k člověku.

Pokora projevená při příchodu do Svatého města byla jen stínem ponížení při výslechu, bičování, potupení, ukřižování. Ježíš se nechal ponížovat víc a víc, a tak se stále víc snižoval k člověku. Proto ono pokořování dopustil. Neodporoval, nepřivolal na obranu legie andělů. Mohl, ale chtěl raději „být s člověkem“, než ho drtit silou své moci. Nepřišel utlačovat, ale zachránit. Nepřišel, aby vládl jako samojediný král, ale aby byl služebníkem blízko člověka. Velmi taktně a prostě se k němu pomalu přibližuje. Nejprve na obyčejném oslátku. Pak v podobě obyčejného chleba a vína při poslední večeři. Posléze jako potupený, cti zbavený při bičování. Poplíván, jako kdyby byl člověkem nižší rasy ... Ukřižován jako zločinec ..., aby se mohl přiblížit k těm nejposlednějším, k lidem

na okraji. Takového Krista se nemusíme bát, i kdybychom byli největšími zlotřilci...

Kristovo jednání se od té doby nezměnilo. I dnes se od nás nechává klidně ponížovat, nechává si líbit, že pohrdáme jeho evangeliem, že jsme vůči jeho slovu neteční. Že ho ponížujeme tím, že nevěříme v jeho moc. Nechává se potupit tím, že si raději volíme jiné priority a hodnoty, než jeho samotného. Nechává se zahanbit tím, že ho nepouštíme do svého domu, do svých vztahů, ale raději ho necháme čekat venku, mimo naše město, podobně jako tehdy, kdy byl vyveden za město a ukřižován, vyloučen ze středu Izraele. A on to klidně snáší. Nezvedá hlas, nepřichází k nám s legiemi andělů, ale na oslátku. Marné by však bylo, že k nám sestoupil, kdybychom nesestoupili k němu i my. Z čeho sestoupili? Z trůnu své soběstačnosti, nezávislosti na něm. On sestoupil ... sestoupíme i my?

INSPIRACE K ČETBĚ

PŘÍBĚH ŘÍMSKÉHO SETNÍKA

Autor: Gary M. Burge

Přenesme se spolu o dva tisíce let zpět, abychom nahlédli do domácnosti římského setníka Appia. Kromě Appia v tomto příběhu potkáme spoustu dalších postav. Například jeho otroka a písaře Tulla, který jej provází na cestě biblickými lokalitami starověké Palestiny, jako jsou Cesarea, Galilea nebo Kafarnaum. Zde se nakonec setkají s židovským Prokem z Nazareta, díky němuž se jejich příběh protne s příběhem Knihy knih.

BLAHOPŘÁNÍ

Přijmi to, co je. Nech plavat to, co bylo. Netrap se tím, co nejde změnit. Milí oslavenci, v tento výjimečný den chceme vám přát, ať ho oslavíte s těmi, kdo vás má rád. Fm

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Evangelizační úmysl:

Za kulturu nenásilí. Modleme se za větší rozšíření kultury nenásilí tím, že se státy i občané budou stále méně uchýlovat ke zbraním.

Národní úmysl:

Za duchovní povolání. Modleme se za ty, které Pán volá ke kněžství a zasvěcenému životu, aby měli odvahu vydat se za ním cestou následování.

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

- Pondělí ráno v práci. Šéf se ptá: „Proč máš červené oči? Tys chlastal, nebo co?“ „Ne! Stýskalo se mi po práci, tak jsem brečel.“
- Zkusila jsem upéct velikonoční perníčky. Ještě nikdy jsme neměli tak voňavé zarážky do dveří.
- Ruku jsem si zlomila při jízdě na koni. Kůň zastavil – a já jsem jela dál.

MŠE SV. V SIDONII

- 1. 4. Za rodiče Vlastislavu a Františka Bartlovy
- 10. 4. mše sv. v 10.30 hod., Za rodiče Dočárovu a Rakovy
- 15. 4. Za Juliusa Janštu
- 22. 4. Za Alžbětu a Jaroslava Pavlačkovy
- 29. 4. Za Evu Lysáčkovou a rodiče Františku a Aloise Lysáčkovy

ÚMYSLY MŠÍ SV. NA MĚSÍC DUBEN 2023

1.	SO	7.30	Za živé a + členy živého rúžence z farnosti
2.	NE	7.30	Za + Stanislava Šenkeříka, + rodinu Šenkeříkovu, Obadalovu a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
		9.00	Za + Marii Lysáčkovou, rodiče z obou stran, dar zdraví, s prosbou o Boží ochranu
		10.30	Za farníky
3.	PO	7.30	Na jistý úmysl
4.	ÚT	18.00	Za + manžela Františka, + rodiče z obou stran, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
5.	ST	18.00	Za + z rodiny Jochymkovy a Bližňákovy, za těžce nemocnou osobu a Boží požehnání pro živou rodinu
6.	ČT	18.00	Zelený čtvrtek
7.	PÁ	18.00	Velký pátek
8.	SO	19.30	Bílá sobota
9.	NE	7.30	Za + Josefa Polácha, jeho + rodiče, sourozence, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
		9.00	Za živou a + rodinu Kozlovu, rodinu Šafrovu a Suchánkovu
		10.30	Za farníky
10.	PO	7.30	Za + syna Vojtěcha Marka, + rodiče Vaňkovy a Markovy, + sourozence, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
		9.00	Za + rodiče Ptáčkovy, 2 + dcery, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
		10.30	Za + z rodiny Šabršulovy, Lysákovy, Dorňákovy, + vnuka Stanislava a Boží požehnání pro živou rodinu
11.	ÚT	18.00	Za + Jaromíru Šenkeříkovou, + rodiče z obou stran, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
12.	ST	18.00	Za + Lubomíra Janáčka, + sestru Marii, jejich + rodiče, + Jaroslava Macku, jeho + rodiče a sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu
13.	ČT	16.00	Za + rodiče Slabíkovy, + syny, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
14.	PÁ	18.00	Za + Václava Bačo, + rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu
15.	SO	7.30	Za + Václava Lysáka, + syna Václava a Boží požehnání pro živou rodinu
16.	NE	7.30	Za + rodiče Andělu a Petra Křekovy, + rodiče Naništovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
		9.00	Za + rodiče Bartošákovy z Ned.Lhoty, + syna, + rodiče Lukšíkovy a Boží požehnání pro živou rodinu
		10.30	Za farníky
17.	PO	7.30	Na poděkování za všechny přijaté milosti pro rodinu Liškovu, Manišovu, Šebákovu, Esteřákovu a Skálovu, duše v očistci, s prosbou o Boží požehnání
18.	ÚT	18.00	Za + Marii a Josefa Sívkovy, + syna Miroslava, + vnučku Ivanku, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
19.	ST	18.00	Za + z rodiny Hořákovy, Matušincovy, dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro celou živou rodinu
20.	ČT	18.00	Za + Josefa Struhaře, + sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu
21.	PÁ	18.00	Za + manžela, + rodiče, + synovce Honzík, za všechny + z rodiny Šabršulovy, Lysákovy, Holbovy, Tesařovy, duše v očistci, nemocnou osobu, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
22.	SO	7.30	Za + rodiče Krahulcovy, 4 + syny, vnuka, snachu, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
23.	NE	7.30	Za + Ludmilu a Jaroslava Ordeltovy, + rodiče a sourozence, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
		9.00	Za + z rodiny Lysáčkovy, Zmeškalovy a Dulkovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
		10.30	Za farníky
24.	PO	7.30	Za + Miloslava a Anežku Růžičkovy, + dceru, dvoje + rodiče, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
25.	ÚT	18.00	Za + Josefa Bačo, + rodiče Bačovy, Holbovy, jejich + syna Jiřího, + rodiče Šenkeříkovy, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
26.	ST	18.00	Za + rodiče Evu a Jána Slobodovy, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
27.	ČT	18.00	Za + rodiče Mackovy, syna Františka, zetě Josefa, snachu Marii, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
28.	PÁ	18.00	Za + Josefa Dittricha, + rodiče, + manželku Marii a + Evženu Sladkého (2. výročí)
29.	SO	7.30	Za + rodiče Bohumilu a Jaroslava Měřičkovy, jejich 3 + děti, Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu
30.	NE	7.30	Za + rodiče Ruskovy, Vilímkovy, jejich + děti, + rodiče Dušovské, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
		9.00	Na poděkování za 45 let společného života, s prosbou o Boží požehnání pro děti a jejich rodiny, za živou a + rodinu, duše v očistci
		10.30	Za farníky

- Farní měsíčník vydává římskokatolická farnost v Brumově-Bylnici, PSČ 763 31, tel.: 577 330 326. ● Neprodejné.
- Náklad 700 výtisků. ● Uzávěrka do 10. každého měsíce. ● Za redakci Petra Rajová, e-mail: rajova.p@centrum.cz
- Grafická příprava: PHM studio